

DE BRIEF AAN DE FILIPPENZEN

F.W. Grant

DE BRIEF AAN DE FILIPPENZEN

De numerieke structuur van de Schrift

De brief aan de Filippenzen
De numerieke structuur van de Schrift

Auteur: F.W. Grant
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie: 2023
Copyright: OudeSporen online uitgeverij

Inhoud

Omvang en indeling van Filippenzen	8
Deel 1 - Christus, het grondbeginsel van het christelijke leven. . .	10
1.1 Paulus' dankbaarheid en gebed voor de Filippenzen	11
1.2 Paulus' eigen omstandigheden	15
1.3 Christus is het leven	19
1.4 Opdracht voor de Filippenzen	20
Deel 2 - Christus in zijn zelfverloochening de maatstaf voor ons	22
2.1 Één van gezindheid.	23
2.2 Navolging van het voorbeeld	28
Deel 3 - Christus in heerlijkheid het Doel en de Prijs	34
3.1 Niet vertrouwen op vlees	35
3.2 Paulus' eigen gerechtigheid	37
3.3 Christus winnen	38
3.4. Zien op het doel	40
3.5. De Christelijke wandel	41
Deel 4 - De ervaring van Christus door de hele weg heen	45
4.1 Opdracht aan de lezers	45
4.2 Vaststaan in de Heer	46
4.3 Tevredenheid in alle omstandigheden	47

4.4 De gave van de Filipenzen aan Paulus 49

Omvang en indeling van Filippenzen

De brief aan de Filippenzen, die op de vijfde plaats van deze reeks staat, is de Deuteronomium van het geheel; dat wil zeggen, hij geeft ons het praktische resultaat. Niet alleen van een positie in Christus, maar van de kennis daarvan en van Hem, met wie zij de ziel vervult. Wij hebben gezien dat in Kolossenzen het resultaat van de kennis van de positie Christus zelf is, gekend en niets anders, de kennis van de nieuwe mens. Het is duidelijk dat we in het derde hoofdstuk hier precies het morele resultaat hiervan hebben, Christus het ene Voorwerp voor het hart. Alleen al de naam hier, Filippenzen, stemt hiermee overeen. *'Filippenzen'* betekent *'dol op paarden'*, van de renbaan, zoals we kunnen zeggen, en het derde hoofdstuk van Filippenzen is juist de christelijke renbaan, met Christus als doel en prijs ervan.

De stappen waarmee de volledige christelijke positie wordt bereikt, worden hier niet gevonden. We hebben alleen het resultaat. Dus, aan het begin van het derde hoofdstuk, de ware besnijdenis zijn zij die *'God dienen door de Geest van God, en in Christus Jezus roemen en niet op vlees vertrouwen;*' (Fp. 3:3) maar dit *'niet op vlees vertrouwen'* is slechts één kant van de bevrijding van Romeinen 8. Dit is natuurlijk absoluut nodig voor zo'n wedstrijd als we daar lezen. Vertrouwen op het vlees, het vlees in de christen zowel als in ieder ander, zou slechts

een absoluut verbod zijn van een dergelijke koers als waarover de apostel daar spreekt. We kunnen het vlees niet meenemen op zo'n reis.

Het eerste hoofdstuk hier, dat Christus als het uitgangspunt van het leven geeft, staat hier ook in noodzakelijk verband mee, terwijl het tweede hoofdstuk Zijn loop als het patroon voor de christen schetst. Het is dus, net als in Kolossenzen, Christus ten voeten uit, en het sluit af met het triomfantelijke besef, zoals geleerd door ervaring, van de bekwaamheid voor alle omstandigheden die aldus zijn verworven. Filippenzen is duidelijk Kolossenzen, met alleen dit ene ding toegevoegd, de feitelijke ervaring die gekend moet worden om het volledige resultaat te hebben zoals we dat hier hebben. De eenheid van onderwerp maakt de opbouw van de brief praktisch zeer eenvoudig.

De verdeling van de brief aan de Filippenzen is:

1. Christus als het leidende beginsel van het christelijke leven (Fil. 1).
2. Christus in Zijn zelfverloochening de maatstaf voor ons (Fil. 2).
3. Christus in heerlijkheid het Voorwerp voor de ziel, het doel en de prijs van de wedloop (Fil. 3).
4. Christus als gekend door ervaring in Zijn bekwaamheid voor alle omstandigheden van de weg (Fil. 4).

Deel 1 - Christus, het grondbeginsel van het christelijke leven

Filippenzen 1

Om het doel dat we hier hebben te bereiken, moeten we juist beginnen. Christus als het grondbeginsel van het leven is het uitgangspunt in de christelijke wedloop, en de noodzakelijke voorwaarde voor het uiteindelijke resultaat: *'Ik vermag alles door Hem, die mij kracht geeft'* (Fp. 4:13) Het zou helemaal verkeerd zijn te veronderstellen dat iedere christen dit kan zeggen. Het ligt zeker voor hem open; maar hoe vaak wordt het bereikt als praktische verwezenlijking? Het resultaat wordt hier alleen gevonden door de man voor wie Christus het grondbeginsel van zijn leven is, de maatstaf van zijn levensweg, en het Doel voor zijn hart. Wij moeten deze dingen samenvoegen, anders raken wij de waarheid kwijt. Het is een waarheid van ervaring; en ervaring alleen kan ons die geven.

Zo hebben wij hier inderdaad iets meer dan dat Christus ons leven is. Het is eerder het resultaat dat de brief aan de Galaten 2:20 ons geeft, van Christus die in ons leeft. Christus ons leven is de noodzakelijke basis-waarheid; maar Christus die in ons leeft is de feitelijke kracht voor het leven, - Christus objectief aanwezig voor de ziel, die haar

volledig bestuurt: ‘*Want te leven is voor mij Christus;*’ en merk op hoe dit het zicht verheldert op de hele weg zelf. De apostel kan als het ware beslissen of hij zal leven of sterven, door deze belangen van Christus die hem beheersen. Hij verlangt ernaar te vertrekken en bij Christus te zijn, maar hij ziet dat zijn blijven in het vlees noodzakelijk is voor de belangen van Christus, ter wille van zijn volk, en zo weet hij dat hij zal blijven en bij hen allen zal blijven. Hoe grondig zal een beginsel als dit het zicht op alle details verhelfen! Het is in feite het enkele oog; en als het oog enkel is, zal het hele lichaam vol licht zijn. Het is het praktische resultaat van de vermaning in Kolossenzen, om alles wat wij doen, in woord of daad, te doen in de naam van de Heer Jezus, dat wil zeggen als vertegenwoordiging van Hem op aarde. Zo beginnen we dus in de brief die voor ons ligt.

1.1 Paulus’ dankbaarheid en gebed voor de Filippenzen

De brief begint met de toestand van de Filippenzen zelf. Hij is buitengewoon gelukkig over hen. Er is bij hen een blijvende gemeenschap geweest met het evangelie, dat wil zeggen met de belangen van Christus op aarde, die hen een noodzakelijke deelname met de apostel heeft gegeven aan de verdediging en bevestiging van het evangelie dat hem was toevertrouwd. Hier vindt hij de sterkste aanmoediging om te geloven in hun gestage vooruitgang.

1.1.1 Aan alle heiligen

Hij associeert Timotheüs met zichzelf, als gezamenlijke slaven van Jezus Christus. Wij weten nu dat deze dienstbaarheid het toppunt van vrijheid is, - dat het de taal is die de liefde gebruikt in de verwerkelijking van de liefde die ons gezocht en gewonnen heeft voor God. Hij spreekt hier niet als apostel: hij is een heilige onder andere heiligen. De ervaring die wij in de brief vinden, moet duidelijk niet worden opgevat alsof zij toebehoorde aan mannen van aanzien of in een of andere bekende officiële plaats. Zo schrijft hij hen ook niet als de gemeente in Filippi, maar als heiligen in Christus Jezus; dat wil zeggen, dus als individuen, want alle ervaring is individueel; ook geweten en hart zijn individueel, en met die dingen hebben we hier te maken. Dat hij speciaal de opzieners en dienaars van de gemeente noemt, doet daar niets aan af.

Deze werden, zoals we in de eerste brief aan Timoteüs vinden, gewijd voor de vroomheid, om het praktische welzijn te bevorderen van hen die leerden hoe ze zich moesten gedragen *'in het huis van God,'* (1 Tim. 3:15) zoals de apostel tegen Timoteüs zelf zei. Het huis van iemand vertelt van zijn verhaal, en geeft zijn karakter aan, de man wiens huis het is; en het huis van God is datgene wat zeker heiligheid wordt. Zo worden de heiligen in Christus die in Filippi zijn, hier gezien met degenen die hun plaats onder hen hebben voor de hulp van heiligheid; en het is duidelijk dat, hoewel, zoals reeds gezegd, geweten, hart en ervaring allemaal individuele dingen zijn, dat toch niet betekent dat we onafhankelijk van elkaar zijn, dat we geen hulp van elkaar kunnen ontvangen met betrekking daartoe. Zo zijn de opzieners en ambtsdragers volledig op hun plaats in deze brief, en

aan hen allen wenst hij genade en vrede, de altijd blijvende noodzaak, van God onze Vader en de Heer Jezus Christus.

1.1.2 De geestelijke groei van de Filippenzen

Hij bekijkt nu hun geschiedenis in zedelijk opzicht. Wij hebben in de Handelingen gezien dat het beginsel dat in het werk te Filippi is ontwikkeld, vooruitgang door strijd is. De vooruitgang kenmerkt hen doorlopend; en het conflict, zoals we zullen zien, blijft ook voor hen bestaan en schrikt hen niet af. Zo kan de apostel zijn God danken voor de hele herinnering aan hen. Er is niets dat zijn hart verhindert om ten volle naar hen uit te gaan. Dit belet natuurlijk ook niet dat hij voortdurend voor hen smeekt. Hij wil niet dat deze helderheid in het minst wordt vertroebeld, maar hij is in staat de smeekbede met vreugde en niet met verdriet te doen, omdat hij beseft hoe grondig hun geest was met het evangelie, vanaf de eerste dag tot op heden. Het waren mensen die niet tevreden waren met hun eigen verlossing, en niet alleen met hun individuele zegen. Zij voelden dat zozeer, dat zij, indien mogelijk, alle mensen met hen daarin moesten laten delen; en zij voelden hun schuld aan Christus zodanig, dat zij zich identificeerden met Zijn belangen op aarde. Dit zijn noodzakelijke tekenen van werkelijk geluk en besef van onze individuele zegen. Er kan in de ziel niet de juiste verwezenlijking ervan zijn, tenzij men erdoor gedragen wordt buiten zichzelf, en vervuld met de energie die geloof en hoop en liefde samen bezielen.

Daarom voorspelt hij voor hen een standvastige vooruitgang, inderdaad niet als iemand die vertrouwen heeft in het vlees; maar hij beseft dat dit goede werk dat God in hen is begonnen, een werk is dat zal doorgaan tot zijn voltooiing op de dag van Christus. Helderheid en

geluk alleen, zoals wij die rekenen, zouden gevonden kunnen zijn bij de Galaten, die, zoals wij weten, spoedig in een heel andere toestand verkeerden, maar het is Christus die genoten wordt, waarvan hun gedrag hier getuigt. Men kan genieten van zijn zegen, genieten van de troost van zijn zekerheid, zonder met recht te genieten van Christus; maar er is niets dat stabiliteit en vooruitgang van de ziel bevordert zonder dit. Het bewijs daarvan zag hij in hun ernstige gemeenschap met Hemzelf. Hij was in hun harten, niet alleen als iemand aan wie zij dank verschuldigd waren, maar als iemand die was ingesteld voor de bevestiging en verdediging van het evangelie, en die daarvoor zelfs tot aan de banden leed. Het was dit dat hun oprechte sympathie uitlokte, en van de kant van de apostel naar hen verlangde, *'met het hart,'* dat wil zeggen, de tedere genegenheid van Christus Jezus.

1.1.3 Overvloeiend in de liefde

Hij bidt dat deze liefde die zij tonen steeds meer mag overvloeien in alle kennis en inzicht. Dit is waar de liefde die zich op deze wijze manifesteert in feite naar toe leidt. De liefde tot Christus is, zoals reeds gezegd, de ware toestand van kennis, - het oog eenvoudig en het gehele lichaam vol licht. Christus wordt de toets van alles voor de ziel, en alles wordt daardoor gezien in zijn ware karakter. Zo konden zij de dingen goedkeuren die voortreffelijker waren, de dingen zien in hun juiste verhouding tot elkaar; en ook dit is nodig om volkomen juist en zonder aanstoot te zijn. Het is een ongelukkig teken als men ziet dat de kleine dingen relatief veel aandacht krijgen en de uiterlijkheden de plaats innemen die alleen toekomt aan wat innerlijk en geestelijk is. Hoewel natuurlijk niets mag worden verwaarloosd, hoe klein het ook lijkt, zal een onevenredige ijver voor de uiterlijkheden, die de

kleinere dingen zijn, op natuurlijke en noodzakelijke wijze gepaard gaan met een relatieve verdringing van wat voor God voortreffelijker is. Hij verlangt daarom dat de vrucht van de gerechtigheid in hen volledig zal zijn en dat er zo, door Jezus Christus, eer en lof voor God zal zijn van hun leven op aarde.

1.2 Paulus' eigen omstandigheden

1.2.1 Gevangen om Christus wil

Hij wendt zich nu tot zijn eigen omstandigheden om te laten zien hoe grondig datgene wat niet alleen tegen hem leek te zijn, maar ook tegen de waarheid waarvoor hij stond en die hij vertegenwoordigde, door God werkelijk terzijde is geschoven voor de verspreiding van het evangelie en voor de toegang ervan tot plaatsen die er anders voor gesloten zouden zijn geweest. De banden die duidelijk voor Christus en alleen voor Christus waren, (die hem tot martelaar en niet tot boosdoener uitriepen) konden niet anders dan de aandacht op hem vestigen en de mensen doen beseffen wat Christus voor de Zijnen moet zijn, die zo Zijn volk bekwaam kon maken om te lijden, en vreugdevol te lijden in Zijn naam. In het hele praetorium, in de regeringsplaatsen van het keizerlijke Rome, en in alle andere plaatsen rondom, ging de boodschap de wereld in; en het effect op degenen die zelf christen waren, was dat het vertrouwen in de Heer toenam, in plaats van depressief en ontmoedigend. Hun monden werden geopend om met meer onbevreesd vertrouwen het woord van God te spreken.

1.2.2 Verkondiging van het woord van God

Maar wat dit betreft was er geen onvermengde troost. Zelfs hier kon de vijand helaas binnenkomen. Er waren er die uit afgunst en twist konden prediken, evenals uit goede wil. Aan de ene kant waren er degenen die hun eigen inspanningen verdubbelden om, voor zover mogelijk, de plaats in te nemen van hem die nu was opgesloten. Aan de andere kant waren er degenen die, zelfs in de geest van twist, Christus konden aankondigen; zichzelf verheffend ten koste van hem, die nu uit elke macht van belemmering was verwijderd. Dit waren de heldere, vroege dagen van het evangelie, en toch kon zoiets zelfs toen gezien worden. Hoe duidelijk is het dat waar de Geest werkt, wij niet moeten verwachten dat de vijand ook werkt! Hier is in feite datgene wat zijn vijandschap zou opwekken, en onder de christenen zelf zijn er altijd die, door een gebrek aan toewijding van hun kant, in zijn handen zijn om zijn plannen te bevorderen.

1.2.3 God werkt door Paulus'omstandigheden

Maar de apostel overwint dit alles. In ieder geval, zegt hij, is het Christus die gepredikt wordt, en daar kan hij zich in verheugen. Christus zou Zijn eigen werk doen, zou voor Zichzelf getuigen, ongeacht de geest van Zijn beleden herauten. Hoe zalig te weten, in de verschrikkelijke mislukking die sindsdien is ingetreden, dat niettemin Christus de ware en getrouwe Getuige blijft, en dat voor iedere ziel bij wie ernst en eenvoud is, het getuigenis dat Hij geeft niet werkelijk vertroebeld zal worden door het falen van anderen. Voor zichzelf besefte de apostel dat dit uitdraaide op zijn eigen redding; een vreemde term, zo lijkt het misschien, voor iemand als

de apostel, - maar alleen vreemd omdat wij zo verkeerd begrijpen wat 'behoudenis' (vs. 19) voor iemand als hijzelf moet betekenen.

Als wij denken dat het een gebrek aan absolute zekerheid met betrekking tot zijn eeuwige zegen inhoudt, zouden wij de christen inderdaad op de grootst mogelijke manier verlagen; maar als wij beseffen welke conflictsituatie de wereld biedt en wat het betekent voor iemand om in de wereld voor Christus te staan (om Hem groot te maken, zoals hij direct zegt door leven of dood), zal 'behoudenis' een totaal andere betekenis hebben dan die welke er misschien bijna uitsluitend aan verbonden is. Wij zijn namelijk geneigd het te technisch te gebruiken en alsof het slechts één ding betekent, namelijk bevrijding van schuld en veroordeling. Dit is een behoudenis die helemaal van God is en waarmee we beginnen. Geen voorvallen op de weg, geen verworvenheden die wij kunnen doen, kunnen dit in gevaar brengen of de zegen ervan vergroten. God heeft ons gered.

Dat is het uitgangspunt; maar anderzijds wordt behoudenis in het Nieuwe Testament in andere betekenissen gebruikt. Het wordt natuurlijk gebruikt voor die uiteindelijke verlossing waarover we nu alleen 'in hoop' gered zijn, wanneer er volledige bevrijding zal zijn van alles wat ons nu doet zuchten, '*verwachting van het zoonschap: de verlossing van ons lichaam*;' (Rom.8:23) maar in deze uiteindelijke vorm is verlossing weer een verlossing van God alleen. Wij hebben er zelf geen deel aan, behalve om het te ontvangen. Het is Christus, zoals de apostel ons hier naderhand vertelt, op wie wij wachten als Verlosser, die zelf ons lichaam van vernedering verandert in de gelijkenis van zijn heerlijk lichaam; zodat wij ook hierin datgene hebben waarover de apostel hier onmogelijk kan spreken.

Er is echter een derde toepassing van de term, die het tweede hoofdstuk ons volledig zal voorstellen, een verlossing waarin wij ons aandeel hebben; God werkt in ons en wij handelen daaruit. Dit is redding van alle gevaren van de weg, en wat een gevaar voor iemand voor wie Christus het leven is! Het gevaar mag nooit licht worden opgevat en was wat hij voelde, dat Christus immers niet, (althans zoals Hij zou moeten zijn,) in de Zijnen zou worden grootgemaakt...

Dit was wat de apostel voor ogen stond. De omstandigheden waarover hij hier spreekt, die het meest tegen hem leken, waren dingen die er werkelijk toe leidden om hem in deze richting te helpen, om hem te bevrijden van zelfvertrouwen, om hem te doen beseffen dat het uiteindelijk God was die alle dingen in Zijn hand had; en dat, apostel als hij was, hij slechts het nederige instrument van Gods wil was, die hem evengoed terzijde kon stellen en Zijn werk zonder hem kon voortzetten als hem gebruiken voor Zijn doel. Dit was in feite voor iemand als de apostel een duidelijke hulp en aanmoediging; en hier telden de gebeden van de heiligen voor iets, en hij vraagt ze; terwijl de toevoer van de Geest van Jezus Christus niet kon ontbreken voor iemand die voor Hem was ingesteld. Hij laat ons hier direct zien wat er in zijn gedachte is. Zijn ernstige verwachting en zijn hoop was dat hij in niets beschaamd zou worden, maar dat met alle vrijmoedigheid, zoals altijd, Christus in zijn lichaam groot zou worden gemaakt, hetzij door leven of dood. Redding moet in zo'n geval noodzakelijkerwijs zijn betekenis hebben vanuit het gezichtspunt van hem die erover spreekt, en zijn ernst om het te realiseren toont hem alleen maar duidelijker de man die hij was.

1.3 Christus is het leven

Hij verzekert ons nu uitdrukkelijk van wat voor hem ligt. Het principe van zijn leven was dit: voor hem was het leven Christus. Voor zo iemand zou sterven daarentegen noodzakelijkerwijs winst zijn. Hij zou tot Christus gaan; en hij stelt zichzelf voor in een zekere moeilijkheid met betrekking tot deze twee dingen of hij het leven of de dood zou kiezen. Sterven was winst; leven was de moeite waard. Hij kon onmogelijk een motief willen om te leven, terwijl hij om zich heen keek en zich de toestand van de mensen en de arbeid van Christus zelf voor hen realiseerde. Zo waren er twee motieven die hem in verschillende richtingen zouden leiden. Hij kon niet anders dan verlangen te vertrekken en bij Christus te zijn; wat voor hem persoonlijk veel beter zou zijn; maar als hij naar de heiligen keek en aan hen dacht, dan was zijn blijven in het vlees noodzakelijker, en het eenvoudige hart voor Christus dat hem door alle verwarringen heen droeg, kon voor hem beslissen, dat hij daarom zou blijven, opdat hun vooruitgang en vreugde in het geloof bediend zou worden. Het lag niet in de macht van dat Rome waarin hij zich bevond, hoofd van de hele wereld, en met geen schijnbare mogelijkheid voor iets om haar wil te dwarsbomen, - het was onmogelijk voor Rome om te beslissen over deze arme gevangene.

De dood voor hem, of het leven, werd niet gevonden door een keizerlijk decreet. Christus was de Heer van allen; en dus kan hij niet alleen profeteren dat hij blijft leven, maar zelfs dat hij weer tot hen terugkeert, opdat *'uw roem nog overvloediger is in Christus Jezus door mij, doordat ik weer bij u ben'* (vs. 26). Hoe eenvoudig is degene voor

wie Christus het licht op de weg is, bevrijd van verwarring, juist in verhouding tot de eenvoud van zijn ziel in dit opzicht! Dit alleen al zou ons verzekeren dat er in feite een weg was voor de apostel uit dat Romeinse gevangenhuis waarin hij zojuist was opgesloten, en dat hij voor een tijd die vrijheid had die zo vaak in twijfel is getrokken op grond van historische bewijzen. Dit is meer dan geschiedenis. Het is het vertrouwen van een ziel voor wie Christus absoluut zijn weg bepaalt, en zulk een vertrouwen, helderziend als hij ons verzekert, kan onmogelijk worden teleurgesteld.

1.4 Opdracht voor de Filippenzen

Hij wendt zich nogmaals tot hen in zijn ernstig verlangen naar hen, dat zij zich nog steeds gedragen op een wijze die het evangelie van Christus waardig is, dat hij, bij hen aanwezig of afwezig, hen standvastig vindt in één geest, één van ziel, zonder angst werkend in datzelfde conflict dat hij onderging in zijn persoon omwille van het evangelie. Tegenstanders waren er en zouden er altijd zijn. Zij hadden dit beseft vanaf het begin van hun christelijke wandel. Zij hadden er rekening mee gehouden en daarom zouden zij nu niet bang zijn. Een blijde geest van vertrouwen in dit opzicht was zelf een bewijs dat deze tegenstanders de vernietiging zouden ontmoeten, en dat zij zelf erfgenamen waren van het heil dat alleen van God komt. Het lijden was voor hen evenzeer een geschenk van God als hun geloof in Christus. Het was een voorrecht, niet iets om over te treuren of te betreuren. Zij namen deel aan datgene wat zij in Hem hadden gezien

toen Hij onder hen was, en waarvan zij nog steeds hoorden dat het Zijn deel was.

Deel 2 - Christus in zijn zelfverloochening de maatstaf voor ons

Filippenzen 2

Wij hebben nu dus voor ons de gehele weg naar zijn uitkomst in heerlijkheid, maar zoals die in de eerste plaats en in volle werkelijkheid werd bewandeld door Hem die in de wereld was neergedaald, getrokken door Zijn liefde alleen, alles opgevend wat Zijn recht was, wat Hij had kunnen behouden, en Zijn plaats innemend onder de mensen, om op deze wijze af te dalen tot de allerlaagste plaats, de dood van het kruis. Dat was echter de weg die voor Hem eindigde in de heerlijkheid waarin Hij nu was, en waar iedere knie zich spoedig voor Hem zou buigen en iedere tong Hem als Heer zou belijden. De apostel toont ons echter ook dat er mensen waren die op deze weg liepen, die getuigen van de vreugde die ook voor henzelf de schande kon verachten en hen in staat stelde om vastberaden verder te lopen naar het doel dat ons reeds is getoond, namelijk Christus zelf, de voorloper in de wedloop en die het einde ervan heeft bereikt.

2.1 Één van gezindheid

Hij verlangt voor de Filippenzen dat er onder hen slechts één gezindheid is, maar deze gezindheid kan dan ook alleen de gezindheid van Christus zijn. Als zij hier voor Hem zijn en Hem op aarde vertegenwoordigen, moeten zij zich de geest realiseren waarin Hij op aarde wandelde. Er was een overvloedige zegen die zij reeds hadden gevonden en die hen daartoe zou aanzetten. Geloof, hoop en liefde, allen trokken hen aan, en waren in hen het getuigenis van die liefde die Christus hun getoond had.

2.1.1 Oproep tot nederigheid

Hij beroept zich daarom op de troost in Christus die zij hadden genoten, de troost van een liefde die hen had gezocht en die altijd bij hen was, een gemeenschap van de Geest die daarom een ware, goddelijke energie in zich had. Er waren gevoelens en medelijden, tedere gedachten en verlangens voor anderen die de Geest had gewekt. Hij kon hen daarom door dit alles aanspreken, dat zij zouden vervullen wat zijn vreugde voor hen was, dat er die volmaakte eenheid van geest zou zijn, die slechts de eenheid was van één doel, één belang, - dezelfde liefde die in hen allen ontvankelijk was, ziel verbonden met ziel door deze kostbare sympathie. Deze eenheid van geest zou niet voortkomen uit het louter ontvangen van een gemeenschappelijke geloofsbelijdenis, maar als het gehele resultaat van de ontvangen waarheid, met al haar gezegende gevolgen, zoals God die in hen heeft gewrocht.

De eerste noodzaak hiervoor was dat de geest van de wereld, als de geest van strijd, waarmee de wereld vol was, van ijdele heerlijkheid die een streven ernaar noodzakelijk zou maken, van hen afwezig zou zijn. In de tegenwoordigheid van God is nederigheid datgene wat de ziel kenmerkt. Hoe zou in zulk een tegenwoordigheid hoogmoed kunnen worden gekweekt, en waar als gevolg daarvan beseffen wat zij zelf waren, waarvan zij noodzakelijkerwijs meer wisten dan zij van anderen konden weten? Het resultaat zou eenvoudig genoeg zijn, het achten van anderen als beter dan zichzelf. Met betrekking tot anderen moeten wij hen ten volle erkennen in dingen die wij niet kunnen weten. Met betrekking tot onszelf worden wij niet opgeroepen onszelf te sparen; en in het bewustzijn van de liefde die jegens ons is, ondanks alles wat wij zijn, zullen wij bevrijd worden van elke wens om onszelf meer te maken dan anderen. Vanuit dit gezichtspunt kunnen wij naar elkaar kijken, niet met achterdocht of afgunst, maar integendeel als verheugd over datgene wat wij van Christus in hen vinden. Dit is in feite de waarachtigste zegen voor onze eigen zielen, - te wandelen in het genot van datgene wat Christus is, voor al de Zijnen om ons heen, en van de gevolgen daarvan, voortgebracht door de werkelijkheid van wat Christus is, aldus genoten.

2.1.2 Het voorbeeld van Christus' vernedering

Nu legt hij hun deze gezindheid voor die in hen moest zijn; een wonderlijke zaak, dat voor mensen als wij deze gezindheid kan worden bevolen en verwacht in ons gevonden te worden, - de gezindheid van Iemand die, van een hoogte van heerlijkheid die het begrip te boven gaat, kon afdalen, bewogen door Zijn liefde alleen, tot de laagst mogelijke diepte waar het oog Hem niet kan volgen,

elke stap het opnieuw opgeven van iets dat zou kunnen worden vastgehouden! Dit is de weg die de geest van Christus openbaart, een weg van voortdurende zelfverloochening en zelfopoffering, maar met een doel dat maakt dat dit inderdaad niet als zodanig kan worden gerealiseerd. Hier hebben we dan deze wonderlijke weg voor ons; Een die in de gedaante van God bestond, dat wil zeggen, die God zelf openbaarde, zodat er geen enkele twijfel over Hem kon bestaan, toch gaf Hij deze gedaante van God op; niet de goddelijke werkelijkheid, die noodzakelijkerwijs te allen tijde de Zijne was, maar de uitdrukking ervan, het uiterlijke aspect. Dit *'achte hij niet een roof'*, deze gelijkheid met God. Dit is ongetwijfeld de juiste vertaling hier. Het is veel meer dan dat hij het geen roof vond om aan Hem gelijk te zijn. Het punt is, zoals de volgende woorden ons laten zien, dat Hij niet probeerde te behouden wat van Hem was zonder enige twijfel, maar *'Zichzelf ontledigd heeft'* (vs. 6).

In deze geest nam Hij de gestalte aan van een slaaf, de mensen gelijk wordend. Hij verblijft niet tussen de engelen, hoe onuitsprekelijk neerbuigend dat ook zou zijn. De nood van de mensen spreekt Hem aan en brengt Hem verder. Hij is niet alleen een Mens, maar ook in de gelijkenis van mensen, (in alle waarheid van wat mannelijkheid inhoudt,) maar een Mensheid noodzakelijkerwijs zonder smet, een Man die niet gevallen is, nee, volmaakter en groter dan Adam voor de val. Hij werd onder ons gevonden, maar zelfs hier kon Hij niet blijven. De liefde bracht Hem verder op deze weg die voortdurend afdaalde. *'En uiterlijk als een mens bevonden, heeft Hij Zichzelf vernederd, gehoorzaam wordend tot de dood'* (vs. 8). De woorden zelf tonen de heerlijkheid die de Zijne was, en dat wat het gevolg was van de val geen gezag over Hem had. Het was in Zijn zelfvernederings

dat Hij zich verlaagde tot de dood, die voor Hem een weg van gehoorzaamheid was waarin God oneindig werd verheerlijkt.

Maar de dood zelf was hier niet de hele zaak. Er was een vernedering ver beneden alleen de dood, de dood aan het Kruis: niet alleen een dood van schande, of die de verwerping van Hem door de mens toonde, maar boven dat alles, een dood waarin alleen de nood van de mens kon worden bereikt, een dood die alleen verzoening kon bewerken, een dood, zoals we hebben gezien in Galaten, van vloek en straf, niet door de mens alleen, maar door God zelf. Hier was het dieptepunt. De gehoorzaamheid zelf kon niet verder gaan; en hier was tegelijkertijd, de volledige vertoning van Zijn eigenlijke heerlijkheid aan een ziel die het kan begrijpen. Wie anders dan Hijzelf kon op deze plaats staan om dit werk te doen?

Wie kon, in uiterste eenzaamheid en in de zwakheid van de mensheid - want *'Hij werd gekruisigd door zwakheid'* (2 Kor. 13:4) - toch het fundament leggen waarop veilig een nieuwe schepping kon worden gebouwd, helderder dan alle voorgaande; en waar God moest worden gezien in de volle vertoning van gerechtigheid en heiligheid en liefde, Zijn hele natuur geopenbaard, daar waar elk element van beproeving en tegenstand werd ontmoet en beheerst! Hier is de weg van het patroon. Voor ons is het immers geen weg die wij zouden kunnen gaan, behalve in het principe ervan, de geest die wij volgens de apostel moeten hebben van Iemand die volmaakt was in de gehoorzaamheid die de hoogste eisen aan Hem stelde, en waarbij elke stap op de weg een verdere overgave was van wat anders van Hem was om te behouden. Hoe wonderbaarlijk, mogen we nogmaals zeggen, dat God in ons enige gelijkenis met deze gezindheid van Christus bewerkt, en hoe

wonderbaarlijk moet Hij ons voorzien en gekwalificeerd hebben, om zoiets terecht van ons te kunnen verwachten!

2.1.3 De verheerlijking van Christus

Tot dit punt is het de weg van Christus die we zien, God laat Hem zijn weg gaan. De macht was niet aan Zijn kant, maar tegen Hem. Het was niet door macht dat dit conflict tot overwinning kon worden uitgevochten, of dat de doelen die Hij zocht konden worden bereikt. Tot nu toe schijnt Christus misschien alleen de werker te zijn, terwijl God slechts een onbewogen toeschouwer blijft van Zijn verloop, maar nu wordt het hele hart van God openbaar. Zodra Hij dit punt heeft bereikt, het werk is volbracht, het resultaat bereikt, openbaart God zich nu volledig. *‘Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd en Hem de naam geschonken die boven alle naam is, opdat in de naam van Jezus elke knie zich buigt van hen die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn, en elke tong belijdt dat Jezus Christus Heer is, tot heerlijkheid van God de Vader’* (vs. 9-11). Zo zien we het doel bereikt. Alle tegenstand is overwonnen en houdt op. Elke knie, zelfs van wat onder de aarde is, moet zich voor Hem buigen. Overal wordt Hij beleden als de Heer van allen, nog steeds een Mens, in de volle werkelijkheid van het mens-zijn, maar een Mens in wie nu alles wat verloren of bedreigd was door de val is hersteld en meer dan hersteld. De glorie van God straalt als nergens anders.

2.2 Navolging van het voorbeeld

Dit is dus het voorbeeld dat ons wordt gegeven, een voorbeeld waarvan we misschien zouden kunnen zeggen dat het ons absoluut te boven gaat. We kunnen toegeven dat het ons te boven gaat, maar niet dat dit tot hopeloosheid zou leiden. Integendeel, de volmaaktheid van de norm is datgene wat voortdurend nieuw verlangen geeft om het te verkrijgen, en in een object als dit zit voor het hart een energie om te verwerven. Maar wij hebben nu voor ons getuigen onder louter mensen, die ons zulke feitelijke prestaties in mensen voorleggen, dat wij niet meer kunnen zeggen, dat zij daarom ons te hoog gegrepen zijn. Hoe iemand als Paulus in dit opzicht ook mag zijn, het is inherent niet onmogelijk om hem na te volgen, zoals hij Christus volgde. Paulus was een man die met dezelfde moeilijkheden te kampen had als wij, en wij daarentegen hebben dezelfde Geest in ons wonen als hij.

2.2.1 Kracht tot navolging van die gezindheid

De apostel moedigt ons in feite onmiddellijk aan met de verzekering dat als wij onze eigen verlossing moeten uitwerken, *'want het is God die in ons werkt, zowel het willen als het werken.'* (vs. 13). Wij hebben reeds gezien wat dit uitwerken van de verlossing betekent, dat het betrekking heeft op de moeilijkheden op de weg, een verlossing van alles wat de verheerlijking van Christus in ons leven hier zou belemmeren. Het is dus dit, dat de vrees en beven moet opwekken; niet in zelfzuchtige vrees, maar het besef van onze verantwoordelijkheid ten opzichte van Hem aan wie wij alles te danken hebben en wiens leven het is. Er is genoeg om ons serieus te maken in zulk werk als

dit, maar niets om ons te ontmoedigen. Als God is begonnen om op deze manier in ons te werken, is dat voldoende zekerheid voor ons succes. Het feit dat de apostel nu van hen afwezig was, wiens aanwezigheid zo'n grote troost en zegen voor hun zielen was geweest, was alleen om hen vollediger deze goddelijke kracht te doen beseffen die hen naar de volle zegen aan gene zijde voerde.

2.2.2 Een gezindheid die het getuigenis ondersteunt

Zij moesten aan de ene kant het karakter behouden dat hun toebehoorde, en aan de andere kant het woord des levens uitdragen dat hun openbare getuigenis in de wereld was. Het ene moest het andere als begeleiding hebben, wilde het een getuigenis zijn vóór, in plaats van tegen Hem die zij aankondigden. Het is belangrijk te beseffen dat wij als getuigen van Christus onmogelijk een negatieve positie kunnen innemen. Wij hebben de verantwoordelijkheid als getuigen; en als wij dat niet zijn, om Christus bij anderen aan te bevelen, kunnen wij niet anders dan Hem onteren.

De apostel gebiedt hen daarom te handelen in de geest van hen die in volledige onderwerping aan God zijn, zonder morren over omstandigheden die zij zouden kunnen meemaken, zonder redeneringen zoals het ongeloof die zou kunnen oproepen, waar zo'n geest was. Aan de andere kant moesten zij onschadelijk zijn, kinderen van God, die die naam konden aannemen zonder er smaad op te werpen; en dat te midden van een krom en verdraaid geslacht (vs. 15). Sterren worden het best gezien in de nacht, hoewel zij altijd kunnen schijnen; en de wereld, zoals zij is, is de best mogelijke plaats voor een dergelijk getuigenis. Als lichten daarin zouden zij inderdaad niet schijnen door hun eigen licht. Christenen zijn planeten en

geen zonnen, ze weerkaatsen slechts het licht van de zon naar hun omgeving.

Het *'woord van het leven'* (vs. 16) dat wordt voorgehouden is datgene wat verklaart dat het licht gereflecteerd licht is, van Hem die, hoewel afwezig, (want het is nu nacht,) toch in die zin de ware Bron van het licht is. Zonder het getuigenis van Christus kan het beste leven slechts lijken te getuigen van wat natuurlijk is in de mens. Mensen pleiten voortdurend, zoals we weten, voor het leven van anderen die er geen beroep op doen. Het *'woord van het leven'* dat wordt voorgehouden geeft de eer aan God die Hem toekomt, laat zien dat de kracht buiten zichzelf ligt, terwijl de uitwerking op iemand duidelijk is. De twee dingen worden hier op hun plaats gezet, het leven en het licht. Het leven in Christus was het licht, maar niet bij ons, hoewel zonder het leven het licht inderdaad verduisterd zou zijn. Hun getuigenis zou voor de apostel iets zijn om in te roemen op de dag van Christus, wanneer men zou zien dat hij *'niet tevergeefs gelopen of tevergeefs gearbeid heeft'*; want een werkelijk vergeefse arbeid moet noodzakelijkerwijs een groot gebrek in zijn eigen karakter vertonen. Geen ware arbeid kan tevergeefs zijn in de Heer, zoals de apostel ons verzekert.

2.2.3 Het voorbeeld van Paulus zelf

Tot zover het karakter van het getuigenis van de christenen; maar nu hebben we voorbeelden in het concrete leven. Allereerst de apostel zelf, die in de vreugde die hem zo volledig kenmerkte, een vreugde in Christus, die kracht is voor de hele weg, bereid was om in de geest van zijn Meester zelfs als een drankoffer te worden uitgestort op het offer en de dienst van de discipelen, het geloof. Het drankoffer was

zelf het symbool van vreugde; hier een vreugde die de offeraar ervan boven alle zelfzuchtige berekening stelde. Hij kon zijn leven uitstorten in de loutere vreugde van de dienst aan anderen. Het was iemand die, zoals wij weten, in deze tijd de gevangene van Jezus Christus was, die dit kon zeggen; en die hen daarom kon verzoeken zich te verheugen, en zich met hem te verheugen, in datzelfde lijden. Hier is het eerste en meest volmaakte getuigenis onder de mensen alleen, van de bekwaamheid die God geeft om Christus te volgen. Hij geeft het niet openlijk als voorbeeld, maar de Geest van God wil er toch zeker onze aandacht op vestigen. Het was de eenvoudige uitdrukking van zijn eigen vreugde, zonder een gedachte, mag men zeggen, aan enig bijzonder getuigenis daarin. Het getuigenis van Christus is dat juist in de verhouding waarin hij zich er niet van bewust is. Maar hij brengt nu degenen naar voren van wie hij als getuigen kan spreken.

2.2.4 Het voorbeeld van Timotheüs

Allereerst hebben we hier Timotheus, trouw aan zijn naam, een man die 'God eert'; nu, helaas, des te duidelijker voor wat hij was, te midden van een vertrek dat triest genoeg is om te beseffen in dagen zoals wij die beschouwen. De apostel kon zeggen: '*Allen zoeken hun eigen belang*' (vs. 21), '*niet dat van Jezus Christus*', en toch bevond hij zich temidden van die Romeinse gemeente waarover hij in zijn brief aan hen had gesproken als hebbende een geloof dat in de hele wereld werd verkondigd. Hoe kort schijnt dit getuigenis te hebben geduurd! Maar Timotheus wordt er niet door meegesleept. Wij worden niet gemaakt door onze omstandigheden, als er tenminste enige kracht in onze ziel is. Wij worden erdoor geopenbaard, en dat is iets heel anders. Men kan gemakkelijk kijken naar de toestand van de dingen

om ons heen en daarvan een excuus maken voor de onvergeeflijkheid van onze eigen toestand; maar God heeft ons niet opgedragen om ons te verlagen tot het niveau van de mensen om ons heen.

Toch blijft al Zijn genade voor ons. De kracht van de Geest is niet slechts een registratie van de buitentemperatuur. Als mensen hun eigen dingen zoeken, zullen zij zich verontschuldigen met het feit dat zij slechts overeenstemmen met het gezelschap om hen heen. Als Christus werkelijk onze ziel beheerst, zal dat onmogelijk zijn. Dat zou iemand die aan Hem denkt eerder opwekken en energie geven om Hem des te ernstiger te dienen. Zo was het met Timotheüs, een waardig geestelijk kind van een vader als Paulus, iemand die met hem als metgezel had gediend in het werk van het evangelie. Hij had daarom in gedachten om hem onmiddellijk naar hen toe te sturen - nog een mooi voorbeeld voor hemzelf van die zelfverloochenende liefde die in hem werkte.

2.2.5 Het voorbeeld van Epafroditus

En dit gaat verder, want niet alleen zou hij Timotheüs sturen, maar hij had het ook al nodig geacht om Epafroditus naar hen terug te sturen, iemand die hun boodschapper was geweest en van hun kant bediende in zijn nood, die hij echter zou ontslaan van de plaats waar zijn waarde grondig was gevoeld, zodat hij nu vreugde zou kunnen geven aan de Filippiërs. Er was een bijzondere reden voor van Epafroditus, die hem laat zien als een andere getuige van de verworvenheid van de geest in Christus. Hij was ziek geweest, bijna dood, en ziek van het werk waarin hij zich had gestort, zich bewust van de verantwoordelijkheid van het dienen van iemand die met het evangelie was vereenzelvigd

zoals de apostel; een verantwoordelijkheid die in zekere zin eerder die van anderen was, maar die buiten hun schuld ontbrak.

Het was dit gebrek dat hij vervulde, en met zoveel energie en ijver dat hij er zijn leven voor riskeerde. Zij moesten hem daarom in de Heer met alle vreugde ontvangen; en in feite kon de apostel zozeer op hun medeleven met hem rekenen, dat hij zich niet tevreden kon stellen met de verzekering van zijn huidige herstel, maar hem naar hen moest zenden, opdat zij zich daarover zouden verzekeren. Hoe mooi is nog het getuigenis van degene die zo kon spreken en handelen. Hoe noodzakelijk toont zich in dit alles het karakter van de man en het hart dat in hem was! Enerzijds, zonder ascetisch stoïcisme, de barmhartigheid voelend die God hem door Epaphroditus had bewezen, de barmhartigheid die Hij nu toont door hem te herstellen, en toch bereid om datgene op te offeren waarvan hij zo de waarde kon beseffen, bijna, zoals men zou kunnen zeggen, zonder de noodzaak dit te doen, alleen maar om hun vreugde compleet te maken. Dit zijn dus de voorbeelden die ons, op zo'n mooie eenvoudige manier, worden gegeven van de mogelijkheid om de gezindheid van Christus te bereiken in hen die net als wij mensen waren, in alle zwakheid van de mensen, en in alle moeilijkheden, zo niet meer dan alle moeilijkheden die ook ons omvatten.

Deel 3 - Christus in heerlijkheid het Doel en de Prijs

Filippenzen 3

De apostel heeft ons al geleid naar het gezegende doel dat voor hem ligt. Wat hij zojuist heeft uitvergroot is het voorbeeld van de vernedering van de Heer, maar hij gaat nu uitweiden over de heerlijkheid die zijn kracht is voor zo'n weg als deze; het licht dat nu voor ons schijnt op de weg, en meer en meer schijnt tot de volmaakte dag. Het is prachtig te beseffen dat juist datgene wat hem nu ontbreekt, als we hem hier bekijken, juist datgene is wat hem tot pelgrim en wedloper maakt, - een Object buiten hemzelf, iets wat hij nog niet bereikt heeft, maar waaraan hij, vanwege de heerlijkheid ervan voor hem, zijn hele energie geeft om door te drukken voor het bereiken ervan. Dit kenmerkt alles wat we hier hebben. Zijn blik is alleen naar voren gericht. Een renner kijkt niet naar de weg aan elke kant. Hij kijkt naar wat voor hem ligt; en zo is het dat in alles hier het principe is *'terwijl ik vergeet wat achter is en mij uitstrek naar wat vóór is'* (vs. 14). Dit geldt trouwens voor alle verworvenheden en ervaringen, net als voor andere dingen. Het is niet alleen de wereld die wordt achtergelaten, dat zeker; maar hijzelf, wat hij tot nu toe

ook was, wordt nog steeds achtergelaten. Het is Christus voor hem die eenheid van doel en karakter geeft aan zijn huidige leven.

3.1 Niet vertrouwen op vlees

Daarom wil hij hen nu op het hart drukken, alsof dat het enige was wat hij wilde zeggen: *'Verblijdt u in de Heer'*. Het lijkt misschien alsof hij hier bijna onnodig op aandringt, maar het was niet onnodig; ook niet vervelend voor hen die beseften wat Christus voor hen was. Er was ook tegenstand. Er waren *'honden'*, slechte werkers, mannen van de bekrompenheid, gewoon, zeker, de judaïserende geest die we actief hebben gezien in de andere brieven. Hij geeft hen dezelfde titel die ze zouden toepassen op heidenen. Het waren honden, onreine, woeste wezens. Het waren werklui, dat is waar, maar slechte werklui, en niet bezig voor een goed doel. Zij waren de *'versnijdenis'*, de verminkers van het vlees, zoals we kunnen zeggen, maar die het nog steeds met echte kracht als belemmering achterlieten.

Het was immers vlees waarop zij vertrouwden. De wet heeft, zoals we vaak hebben gezien, te maken met de mens in het vlees en met geen ander. Ascetische strengheid kan zelfs in elke mate beoefend worden, zoals de apostel ons in Kolossenzen heeft gezegd, terwijl het vlees daardoor werkelijke voldoening krijgt. Hij zal hen niet de besnijdenis noemen, de titel die zij zichzelf zouden hebben gegeven; want, nu het christendom is gekomen, is de ware besnijdenis niet meer in het vlees, maar geestelijk. Er moest inderdaad altijd iets geestelijks mee verbonden zijn, om het voor God waar te maken; maar nu zijn de kenmerken van de besnijdenis helemaal geestelijk. Wij zijn dat, zegt

hij, die aanbidden in de Geest van God, die roemen in Christus Jezus, en die niet vertrouwen hebben op vlees. Het is duidelijk dat dit *‘niet vertrouwen op vlees’* evenzeer van toepassing is op het vlees van de christen als op elk ander. Vertrouwen op jezelf, op welke manier dan ook, is vertrouwen op het vlees. Het tegenovergestelde daarvan, het Voorwerp van alle roem, is Christus zelf. De kennis van de nieuwe mens is, zoals we gezien hebben, dat Christus alles is; en dit is het wat aanbidders maakt in de kracht van de Geest van God, want Christus alleen is het die de Geest verheerlijkt, en met wie Hij het hart vult.

Prachtig is het om te zien hoe hier de les van Romeinen, zoals reeds gezegd, is geleerd. In de hele brief wordt door de apostel van zijn kant niet gesproken over een conflict met het vlees. Zijn hart is daar waar het vlees geen plaats kan hebben. *‘De wet van de Geest van het leven in Christus Jezus, heeft hem vrijgemaakt van de wet van de zonde en de dood.’* (Rom. 8:2) Dit Voorwerp buiten hemzelf heeft hem meester gemaakt over zichzelf. Er is een werkelijk bereiken dat precies het tegenovergestelde is van die zelfbewuste heiliging waar zovelen nu naar zoeken. Integendeel, hij ziet zichzelf op zo’n manier dat hij er niet langer op kan vertrouwen, en Christus, en niet zichzelf, (goed of slecht) is degene die hem voor ogen staat. Hij keert niet terug om te vertellen over zijn eigen ervaring. Hij denkt niet aan zijn eigen verworvenheden. Hij heeft als het ware nog niets bereikt, totdat hij met Christus in heerlijkheid is. Dit is de echte christelijke geest, even ver verwijderd van de hulpeloze ellende van de gebondenheid die sommigen ons willen voorhouden als normaal voor de christen, als anderzijds ver verwijderd van alle farizeïsche zelfgenoegzaamheid of troost in de eigen toestand.

3.2 Paulus' eigen gerechtigheid

Hij vertelt ons nu inderdaad welke grond van troost hij zou kunnen hebben, als die er al was, in het vlees; maar alleen om het allemaal af te wijzen als onwaardig; als dat wat, als het winst voor hem was, des te meer, vanwege de Christus voor hem, inderdaad verlies was. Alles wat waarde en belang aan zichzelf gaf, zou slechts verlies zijn. In Christus vindt hij alles; en er is geen afzonderlijk belang, geen schat van welke aard ook buiten Christus. Aan de andere kant had hij alles waarop de meest trotse Jood zich kon beroemen, - een Jood zelf, een besneden man, besneden op de achtste dag, van Israëls ras, van de stam van Benjamin, - niet een afstammeling van een van Jakobs dienstmaagden, - een Hebreër van de Hebreërs, een volmaakte, uitgesproken Jood, op geen enkele wijze vermengd met het heidendom.

Wat betreft de wet zelf: een van de strengste sekte, een Farizeër; wat betreft ijver, (het soort ijver dat hoort bij het houden van de wet) het vervolger van de Gemeente van God; maar ook wat betreft zichzelf, met betrekking tot de gerechtigheid die in de mens onder de wet gevonden kon worden, onberispelijk (vs. 6). Het was duidelijk dat hij iemand was die geen bewust kwaad had begaan om het geschreeuw van het geweten in zijn ziel op te wekken.. Zoals hij in Galaten zegt, was hij geen zondaar zoals de heidenen. Juist de dingen waardoor hij zich naderhand als de voornaamste der zondaren ging beschouwen, waren voor hem (in de toestand waarover hij spreekt) slechts dingen die hem ten goede moesten worden toegerekend. Zoals hij ons in Romeinen heeft verteld, had hij nog niet de kracht gevonden van dat

gebod dat de volledige ontdekking van het natuurlijke kwaad van de mens teweegbrengt: *'Gij zult niet begeren.'*

Dit alles was dus winst voor hem. Hij voelde en waardeerde het; maar Christus was geopenbaard, en waar was de waarde nu? Hij staat niet stil bij deze dingen; hij spreidt ze niet uit om te laten zien dat ze toch niet waren wat ze leken. Wat ze ook waren, wanneer men ze opstapelt, bergen hoog, en Christus in heerlijkheid ernaast zet vallen ze totaal in het niet. Ze waren niet slechts gering in winst, ze waren verlies. Hij wilde niets anders dan die Christus die aan hem was geopenbaard. Hoe gezegend en prachtig om te bedenken dat dit uiteindelijk niet alleen het beeld is van een grote apostel. Het is wezenlijk het beeld van een christen in zijn normale karakter als zodanig. De vreugde en de kracht van het christelijke leven worden hier gevonden, en de vreugde is de kracht. Het leven in zijn hoogste karakter, de geestelijke toestand in zijn volste zegen, worden hier allemaal gevonden.

3.3 Christus winnen

Het was voor hem echter niet slechts het afwerpen van datgene wat voor hem godsdienstig gewin was. Hij had alle dingen opzij gegooid. Hij had het verlies van alle dingen geleden en beschouwde ze niet als een waardevol offer dat hij had gebracht, maar als vuilnis, want het was Christus die hij wilde winnen (vs. 9). Vanuit dit gezichtspunt vertelt hij ons niet dat hij Christus gewonnen heeft, maar dat hij Hem wil winnen. Het is het werkelijke bezit van Christus in heerlijkheid waar hij aan denkt. Wanneer hij daar is, wat zou het dan voor hemzelf zijn? Vanuit dat oogpunt mag hij aan zichzelf denken. Wat zal de man

vinden van zichzelf die zo Christus heeft gewonnen? Niet, zegt hij, zijn eigen gerechtigheid: dat zou in wezen het rechtsbeginsel zijn. Hij zou gevonden worden in Christus, in het bezit van de gerechtigheid die door het geloof van Christus is, gerechtigheid die, zo herhaalt hij met nadruk, van God is, van Zijn schenking, door het geloof, dat nederigste beginsel, dat noodzakelijkerwijs alles wat van zichzelf is de rug toekeert, om een Ander te grijpen.

Dit is dan Degene die hij wil kennen. Hij kent Hem, maar beschouwt deze kennis nog niet als de kennis die hij zoekt. Hij kan dit natuurlijk niet terzijde schuiven, zoals hij andere dingen terzijde heeft geschoven. Hij wil het niet onderwaarden; het was alles van Christus wat hij nu had; maar wat zou het zijn op die dag dat Christus zelf eindelijk voor zijn ogen zou staan, het doel van de wedloop die hij gelopen heeft? Hij wilde Hem op deze wijze leren kennen, niet de kracht van Zijn opstanding, zoals velen denken, een huidige kracht, dus van opstanding in zijn ziel, dat wist hij al. Hij was opgestaan met Christus en wist het; maar het is niet een toestand die hier beneden bereikt moet worden, nog minder een toestand die hij bereikt had, waar hij aan dacht, maar die hem zal brengen op de plaats waar hij wil zijn; en als gevangene van Christus in de Romeinse kerker heeft hij het recht om hier te denken aan het lijden dat daarmee gepaard gaat, en aan de dood die zo gemakkelijk voor hem zou kunnen liggen. Wat dan?

Dat zou zijn weg zijn naar de opstanding uit de doden. Dus, het lijden zelf, de manier van sterven, wat het ook was, als het volledige overeenstemming was met de kruisiging van Christus, zou hij het nemen als dat wat hem alleen maar meer gelijkvormig maakte met Christus voor het heden, terwijl het de weg was die leidde tot de

waarneming van de kracht van die opstanding die hem uiteindelijk zou brengen tot Christus in heerlijkheid. Zoals reeds gezegd moeten wij, voor het begrip van wat hier is, beseffen dat het Christus zelf voor zijn ogen is, een Object buiten de wereld, dat hen vervult. Het is dit en niet enig tussenliggend iets waar hij op aandringt. Het is geen geestelijke toestand buiten dit. Hij wil geen halteplaats, geen plaats om onderweg te vertoeven, geen huidige bevrediging, als het ware, behalve die welke voortkomt uit het gezegende Voorwerp dat steeds dichterbij komt, en die zijn ziel met elke stap die hij zet, verovert.

3.4. Zien op het doel

Maar hij benadrukt dat hij het niet heeft bereikt, dat hij niet al volmaakt is. Het is dit dat hem met zo'n standvastigheid van doel en bestemming doet streven naar wat voor hem ligt. Hij wil datgene waartoe Christus hem al heeft aangezet, aangrijpen. Hij doet dus maar één ding - hoezeer wordt ons leven bedorven door het verlangen om meer dan één ding te doen! - Hij *'vergeet wat achter is en strekt zich uit naar wat vóór is'*, hij focust op het doel *'naar de prijs van de hemelse roeping van God in Christus Jezus'*; niet alleen een hoge roeping, maar een *'hemelse roeping'*, de roeping naar een plaats buiten de aarde. Dit is wat hem de standvastigheid gaf die duidelijk de zijne was. Dit is wat hem maakte tot de man die hij was, en deze houding is wat hij inderdaad *'volmaakt'* noemt. Als mensen volmaakt willen zijn, laat ze

dan zo denken; en dan zal God, wat de details betreft, welke andere gedachten ze ook hebben, hen alles duidelijk maken.

Is dit niet wat wij ook zo hard nodig hebben, om niet te proberen om, als het ware, met elkaar op één lijn te zitten? Wat de details van onze persoonlijke weg betreft, is het de volharding op die weg die alleen op de juiste wijze alle details duidelijk kan maken. Het is duidelijk dat als wij ons op een weg begeven (een van de vele wegen die uiteindelijk allemaal naar hetzelfde punt leiden), we kunnen de dingen niet zien vanaf waar we zijn zoals anderen ze zien vanuit hun eigen gezichtspunt.. We zien de dingen vanuit ons eigen perspectief. Naarmate ieder van ons verder komt, merken we noodzakelijkerwijs dat onze kijk op de dingen hetzelfde wordt; niet zozeer omdat we dat zo wilden, maar eerder omdat het het noodzakelijke resultaat is van het feit dat we allemaal samen oprtekken naar die ene plaats waar we uiteindelijk samen absoluut oog in oog zullen staan. Hier wacht ons de prijs. Christus is doel en prijs tegelijk. Wat een perfecte oplossing zal dat zijn voor alle moeilijkheden van de weg! Hoe zal het licht van de heerlijkheid van God alles volkomen duidelijk maken, en niet alleen duidelijk, maar ook helder!

3.5. De Christelijke wandel

‘Hij zegt: *‘Waar toe wij echter gekomen zijn, [laten wij] in hetzelfde spoor [verder] wandelen’* (vs. 16), dat wil zeggen, wat ook onze huidige overtuigingen mogen zijn, laten wij daarnaar handelen. Laat ons de waarheid in praktijk brengen. Als we willen dat het is wat de waarheid

zou moeten zijn, moeten we erin wandelen om het echt te maken. Zo kon hij hen ook aansporen hem te volgen zoals hij Christus volgde, anderen te volgen die zo wandelden: niet een volgen van de mens als mens. Wij moeten de wandel nauwkeurig onderzoeken om hem goed te kunnen volgen. Geen mens is helemaal een voorbeeld, en daarom moet Paulus van zichzelf zeggen, ons hierin de grens gevend: *‘Weest mijn navolgers, zoals ook ik van Christus.’* (1 Kor. 11:1) Dit brengt ons noodzakelijkerwijs toch bij Christus zelf, als het enige volmaakte Voorbeeld voor ons; terwijl wij tegelijkertijd het voorbeeld van hen die Hem volgen herkennen en erdoor bemoedigd worden.

Maar nu moet hij hen waarschuwen dat er reeds velen wandelden, - natuurlijk met een belijdenis, die door de wandel wordt betoogd, en van wie hij hen toch vaak had gezegd, en nu zelfs wenend vertelde, dat zij de vijanden van het kruis van Christus waren. Niet vijanden van Christus zelf; dat is niet waar hij over spreekt. Zij nemen niet duidelijk een plaats in van openlijke tegenstanders en zij maken zelfs juist veel gebruik van het kruis van Christus, als om zich door de genade die erin schuilt te beschermen tegen het rechtmatige oordeel over hun onheilige wegen. Het was mogelijk, zelfs toen, zoals wij weten, om de genade van God om te zetten in vleselijke vrijgevigheid, maar dit kon onmogelijk het einde afwenden waartoe een dergelijke koers zou leiden. We hebben keer op keer gezien dat er een weg is die naar een bepaald einde leidt, hoewel de barmhartigheid en goedheid van God hierdoor niet beperkt worden; en er is een weg van de dood waarvan de ziel moet verlost moet worden. Zij kan zichzelf niet redden.

Voor hen die op zo'n weg zijn was het einde dus het verderf. Hun god was eigenlijk hun buik; dat wil zeggen, de vleselijke begeerte in hen was nooit opzij gezet door enige bevrediging die zij voor zichzelf in Christus hadden gevonden. Het verlangen van een onvernieuwde natuur, - want hij spreekt duidelijk niet over christenen, - leidde en regeerde hen. Deze waren hun god, zoals hij zegt, in krachtige, beslissende taal; en zo misleid konden zij zijn dat zij zich in hun schande roemden. Zij waardeerden en bemachtigden aardse zaken en gingen er prat op deze te bemachtigen. Hoe anders dan wat wij als voorbeeld van de apostel voor ons hadden!

Hier was dus de vreselijke tegenstelling die nog kon worden gevonden onder de belijdende christenen in die tijd; en zij waren niet weinigen, maar velen, zegt hij, die zo wandelden. '*Want ons burgerschap,*' voegt hij er in contrast aan toe, '*is in de hemelen*' (vs. 20). Al onze belangen, al onze relaties, al onze rechten, al onze verworvenheden zijn daar; en hoewel het waar is dat ons dat in de tussentijd, als het ware, misschien maar karig bedeed laat, wachten we op de Heer Jezus Christus als Redder, die het lichaam van onze vernedering zal veranderen in gelijkvormigheid aan Zijn lichaam van heerlijkheid, naar de werking van de macht die Hij heeft, zelfs om alle dingen aan Zichzelf te onderwerpen. Dat is een hoop die duidelijk nooit in de weg kan staan van het ondertussen voortgaan op de weg, juist het tegenovergestelde. De kracht ervan is dat Christus die aan het einde van de weg is, zo dicht bij ons wordt gebracht, dat wij er elk moment kunnen aankomen; zoals de discipelen die, toen zij Christus in het schip ontvingen, onmiddellijk aan het land waren waarheen zij gingen. Er is geen noodzaak voor zoveel stappen op deze weg waarvan ons is verteld. De tijd van Goddelijke genade kan het op elk

moment beëindigd worden. God kan al onze hoop sneller vervullen dan wij ons kunnen voorstellen.

Deel 4 - De ervaring van Christus door de hele weg heen

Filippenzen 4

De leer, als we het zo mogen noemen, (hoewel het een leer is die duidelijk verschilt van die welke we in de andere brieven hebben gehad) is nu compleet. Toch blijft er één ding over, zonder welk de brief als geheel niet compleet zou kunnen zijn. Hij die deze weg met Christus heeft bewandeld, die zo voor Hem is geweest, - hij moet ons nu zijn ervaring geven; en het is duidelijk de ervaring van iemand die aan beide zijden met zekerheid kan spreken. Hij weet wat Christus is. Hij kent de verschillende moeilijkheden en vereisten van de weg zelf. Wat nu nodig is, is die twee samen te voegen zoals hij hier doet, en te laten zien dat Christus voor al deze dingen bekwaam is bevonden.

4.1 Opdracht aan de lezers

Er zijn vermaningen aan anderen die hier natuurlijk binnenkomen. Zijn broeders gaan hem, zoals hij ons heeft laten zien, aan het hart. Hij verlangt naar hen. Zij zijn zijn vreugde, en zijn kroon. Hij wil

dat ze standvastig zijn in de Heer. Dat is een standvastigheid die noodzakelijkerwijs de volledige vooruitgang betekent. Hij vermaant Euodia en Syntyche om dezelfde gezindheid in de Heer te hebben. Het is het gemeenschappelijke doel van het hart, de gemeenschappelijke gedachte aan Hem die zij dienen, die hen tot eensgezindheid moet brengen. En hij dringt er bij iemand op aan die niet genoemd wordt, maar die hij zijn medestander noemt, (misschien de Epaphroditus die de brief schijnt te dragen en die hij naar hen stuurt), om hen bij te staan die met hem in het evangelie hebben gestreden, met Clemens en andere medewerkers, wier namen in het boek van het leven staan. En opnieuw dringt hij bij hen aan op deze vreugde in de Heer die hij nooit kan vergeten. Zij moeten zich *'altijd verblijden in de Heer'*, en hij herhaalt het nog steeds, hij zegt *'verblijd u'* (vs. 4).

4.2 Vaststaan in de Heer

Op deze wijze zullen zij inderdaad bekwaam zijn om hun inschikkelijkheid aan alle mensen te laten weten. Zij kunnen inschikkelijk genoeg zijn in alle dingen van het leven, zoals de mensen zeggen, wanneer de Heer dus hun vreugde is, en wanneer de Heer ook nabij is: nabij, neem ik aan, als iemand die zijn volk nooit verlaat, misschien niet in de zin dat Hij komt, (hoewel Hij komt,) maar of Hij komt of niet, Hij is altijd bij zijn volk. Daarom hoeven zij zich nergens zorgen over te maken. Gebed werd hen, de belijdenis van afhankelijkheid, die in een scheepsel altijd wordt. Gebed en smeking konden zij dus gebruiken met betrekking tot alles, maar *'met dankzegging'*, die het gebed zelf bevrijdt van de uitdrukking van enig

ongeloof of murmureren, en ook het vertrouwen in het gebed zelf vergroot tot Eén wiens antwoorden reeds openbaar zijn. Zo spreidt zich voor het alwetend oog van God die ons liefheeft, al hun nood uit, de vrede van God, de vrede waarin Hij Zelf verblijft, de vrede die het bewustzijn is van de volmaakte beheersing van alles, zodat toch niets de sereniteit van het volmaakte vertrouwen kan verstoren, deze vrede van God, zegt hij: *‘Zal uw harten en uw gedachten bewaren in Christus Jezus’* (vs. 7). Het hart zal niet afdwalen, de gedachten zullen juist gevormd worden.

Dan wil hij ze bezig houden, niet met het kwaad rondom, waarvan er zoveel was, zoals we hebben geleerd, maar met het tegenovergestelde. Het hart kan alleen zegen vinden in de beschouwing van wat waar, eerzaam, rechtvaardig, rein, beminnelijk en welluidend is. Dit zijn de dingen waaraan gedacht moet worden, opdat de macht van het kwaad zelf ons niet stoort, ons niet bezwaart, geen geest van louter oordeel in ons opwekt, zoals het kwaad van nature kan opwekken. Opnieuw kan hij spreken over wat zij in hem als voorbeeld hadden gezien, - wat zij ook van hem hadden geleerd en ontvangen en gehoord. Zij moesten deze dingen doen, en de God van de vrede, niet alleen vrede, maar de God van de vrede, zou met hen zijn.

4.3 Tevredenheid in alle omstandigheden

Hij spreekt nu over datgene wat op het eerste gezicht persoonlijk lijkt voor hemzelf. Persoonlijk is het, maar ervaring is persoonlijk, en hier is het dat wij de vreugde hebben te leren wat zijn persoonlijke ervaring

was in de dingen waar hij doorheen ging. Het is daarbij passend dat hij moet spreken over, of ten minste moet wijzen op, een werkelijke noodzaak waarin hij is geweest, zodat hij zich erover kan verheugen dat zij weer aan hem denken; dat wil zeggen, voor zover hun huidige bediening daarop zou kunnen wijzen, maar hij kan zijn Filippenzen het krediet geven dat zij inderdaad aan hem hebben gedacht toen zij geen gelegenheid hadden om uit te voeren wat in hun hart was. Het was niet zijn ontbering, wat die ook geweest moge zijn, waarover hij wilde spreken. Hij had wat dat betreft, in welke omstandigheden hij ook verkeerde, een volmaakte tevredenheid gevonden.

Hij wist hoe hij aan de ene kant vernederd moest worden. Hij wist (wat ongetwijfeld moeilijker is) hoe hij aan de andere kant overvloedig moest zijn. Hij wist wat het was om zowel in voorspoed, zoals men spreekt, als in tegenspoed te zijn, - hoe meester te zijn over zichzelf in beide. Hij had geleerd als discipel, was ingewijd in het geheim van hoe vol en hoe hongerig te zijn, hoe overvloedig en hoe behoeftig te zijn, overal en in alle dingen. Dit is inderdaad een gezegende ervaring. Hij stopt hier niet zonder ons de bron te tonen van deze tevredenheid en deze vrede die altijd de zijne waren. Het was Christus die hem de kracht gaf. Geen wonder dus dat hij tot alles in staat was. Dit is in feite de jubelende samenvatting van de kant van de ervaring. Hoe goed is het om het te hebben van iemand die zo goed in staat is om het te geven! Het is duidelijk dat, hoe persoonlijk de nood en de beproeving ook waren, wat hij hier zoekt is Christus de eer te geven van die volmaakte bekwaamheid die hij in Hem had gevonden.

4.4 De gave van de Filippenzen aan Paulus

Hij wil daarom niet lichtvaardig omgaan met datgene wat hem in zijn behoefte voorzag en wat de Filippenzen aan liefde en zorg voor hemzelf betoonden. Hij erkent hoe goed zij het gedaan hebben, niet alleen op dit moment, maar vanaf het begin. In het begin van het evangelie waren zij in feite alleen in hun communicatie met hem toen. Zij hadden gezonden en opnieuw gezonden voor zijn nood in Thessalonica. Zijn hart verheugt zich, niet in het feit dat hij zulke dingen heeft ontvangen, zoals hij duidelijk zegt, maar in het feit dat hij zulke vruchten heeft ontvangen, overvloedig tot die rekening die, door en door, volledig zal worden gegeven. Hij was nu volledig voorzien. Hij was nu, zoals hij zegt, *'volop'*. Een heel klein beetje zou zo iemand in zijn tijdelijke behoeften doen voorzien. Hij had de dingen ontvangen die van hen door Epaphroditus waren gezonden, *'een welriekende reuk'*, zoals hij zegt, *'een aangenaam, God welbehaalelijk offer'* (vs. 18). Ongetwijfeld was het dat; niet slechts een beetje uit hun overvloed, maar een bediening die hun iets kostte; en die toch op zichzelf, mag men zeker zeggen, hen overvloedig terugbetaalde boven alle kosten. Zo is het altijd, en moet het zijn, met de genadige God die wij hebben. Als er een welriekende reuk voor God is in datgene wat wordt gedaan, zal er iets overeenkomstigs zijn in de ziel van hen die op deze manier hebben aangeboden wat Hem welgevallig is.

Hij kon dus zelf voor God spreken met betrekking tot hen. Zijn God, de God die hij zo goed kende, zou overvloedig in al hun behoeften voorzien. Hoe ver? *'Naar zijn rijkdom in heerlijkheid in Christus*

Jezus. Daar moeten we rekening mee houden als we het karakter van deze overvloedige voorziening willen beseffen. We kunnen anders grote fouten maken, en het is duidelijk dat er bij Hem op geen enkel moment schaarste is. Als we al van beperktheid spreken, God is immers overvloedig in Zijn liefde, zoals Hij overvloedig is in de rijkdommen die Hij graag verstrekt. *'Onze God en Vader,'* zegt hij, *'zij de heerlijkheid tot in alle eeuwigheid.'* Hij sluit af met korte begroetingen, waarbij hij, te midden van de algemene begroeting van de heiligen te Rome, diegenen noemt speciaal die van Caesar's huisgezin zijn, duidelijk een moeilijke plaats voor deze discipelen van Christus.

De apostel sluit af met wat op de een of andere manier het slot is in allen: *'De genade van de Heer Jezus Christus zij met uw geest.'*

Bron:

3-1e Philippians. The Notes from the Numerical Bible. 3 The Pauline Epistles

Publishers: Loizeaux Brothers, 1 East 13th Street, New York. The Bible Truth Press, New York.

https://www.stempublishing.com/authors/FW_Grant/Numerical_Bible/FWG_Numerical_Bible31.html

Vertaald met www.DeepL.com/Translator door Adrie Straver (2023).

Enkele vertaalcorrecties door: Adrie Straver / Jan Paul Spoor / Carien Bus-Spoor